

JEROEN SCHRIKS, SCHRIKS KONFEKTIE

Hoe de dienstverlening van Vallura heeft bijgedragen aan zijn oude dag

Schriks Konfektie, een familiebedrijf dat van vader op zoon is overgedragen

Jeroen Schriks van Schriks Konfektie is na zijn militaire dienst in 1993 in het bedrijf van zijn vader begonnen. 3 jaar later ging zijn vader met vervroegde uittreding en vanaf dat moment is Jeroen steeds meer facetten van de zaak gaan overnemen tot het in 1998 volledig op zijn naam kwam te staan. Daarmee nam hij een behoorlijk stuk erfgoed mee, een familiebedrijf dat van vader op zoon is overgedragen. Schriks Konfektie b.v. is nu al 45 jaar dé specialist in schorten en sloven. Sinds 1975 is het familiebedrijf toonaangevend in het vervaardigen van hoogwaardige en professionele kwaliteitsproducten op maat. Een authentieke en ambachtelijke textielfabrikant met liefde voor het vak.

Wat houdt jullie business in?

"Eigenlijk maken we gewoon bedrijfskleding. Eerst voor de horeca en de zorg, de zorg hebben we nu helemaal afgestoten omdat we daar het personeel niet meer voor hebben. Voorheen hadden we 8 dames in het atelier zitten, vandaag de dag kan dat gewoon niet meer.

We werken nu met thuisnaaisters waardoor we een hele andere regeling hebben. Zouden zij allemaal in vaste dienst zijn, dan is productie in Nederland gewoon niet meer mogelijk. We zien wel dat men nu bereid is om meer te gaan betalen voor een product omdat MVO een belangrijke rol speelt. Als het verhaal maar klopt.

"De persoonlijke aandacht is ontzettend belangrijk en de volgende fase is het maatschappelijk verantwoord ondernemen"

Om een voorbeeld te geven, we maken ook veel schorten voor evenementen. Het is leuk als je een keer een order hebt en 10.000 stuks kunt verkopen, daar verdient je dan een paar cent op. Je kunt veel beter 100 stuks speciaal voor iemand maken en daar wel goede marge aan overhouden. Dan kun je er ook meer aandacht aan geven. Het wordt dus steeds meer custom-made, het bulkverhaal gaat terug. De persoonlijke aandacht is ontzettend belangrijk en de volgende fase is het maatschappelijk verantwoord ondernemen. Alles wordt hier in en rondom Meijel gemaakt, de grondstoffen komen uit Nederland of België. Als we dan ook nog met gerecyclede artikelen zouden gaan werken moet de klant misschien wel iets meer gaan betalen, dat betekent dan dat de cirkel bijna helemaal rond is. Toekomst binnen nu en 5 jaar zal zijn dat we de schorten dan ook weer gaan terughalen, dat het vervolgens weer gerecycled kan worden. Bijvoorbeeld door containers te plaatsen waar de kleding in geretourneerd kan worden. Sommige fabrikanten zijn zelfs bereid om hier intern een container te plaatsen waar alleen het snij-afval al in komt. Dan recycle je eigenlijk de basisstoffen."

Met welke vraag kwam jij bij Vallura terecht?

"Buiten dat ik Rudie persoonlijk ken doordat we samen bij een vereniging/stichting zitten, pensioen is voor mij een materie die je niet gaat begrijpen. Dat ga je niet snappen. En als je denkt dat je het snapt, dan zijn er zo veel kleine letters waardoor je denkt: laat maar. Iedereen weet, ik moet het geregeld hebben voor later. Toen ik begon toen ik 23 was werd ik door de accountant geadviseerd om het niet via een pensioenfonds te doen maar het zelf te doen.

Dat heb ik uiteindelijk gedaan en bij mijn vorige vertrouwenspersoon, in overeenstemming met de accountant pensioen afgesloten. Maar heel simpel gezegd, dat is toen afgesloten. En een leuk voorbeeld: ik was er heilig van overtuigd dat ik op mijn 50e ging stoppen met werken. Je wilde een doel hebben en als ik op mijn 25e zag wat de winstprognoses waren, dacht ik: dat zit wel goed. Dat dossier is altijd blijven liggen. Het kantelpunt is gekomen in 2010 toen er openheid is gekomen dat je voor allerlei diensten moest gaan betalen.

Toen heeft een partij waar ik destijds zat met mijn pensioen gezegd dat ze mijn pensioenplan weer even opnieuw tegen het licht aan wilden houden. Op het moment dat ik dat ging doen werkte de persoon die mij daarvoor benaderde daar niet meer, dus is het weer blijven liggen. Uiteindelijk begon ik mezelf af te vragen, nu heb ik iets maar wat heb ik eigenlijk? Toen ik met Vallura in gesprek kwam kreeg ik duidelijkheid over wat het zou gaan kosten, wat de mogelijkheden waren. Ik heb hem toen wat stukken gestuurd en daarin zag je dat de monitoring, dus het jaarlijks bijhouden onderdeel was van het plan. Dat sprak mij natuurlijk enorm aan want dat heb ik dus jaren niet gehad. Ik werd geconfronteerd met keuzes die ik had gemaakt toen ik 25 was waarvan ik dacht dat het goed was. Bijvoorbeeld met een overlijdensrisicoverzekering, nu kijk je daar natuurlijk heel anders tegenaan. Dan wil je wel dat alles goed geregeld is mocht er iets met je gebeuren. Dit had gewoon veel eerder bijgestuurd moeten worden. Dat vertrouwen had ik wel meteen bij Rudie, ook als persoon eigenlijk. Ik had zoiets van, dan zit ik daar in ieder geval goed. Bij de notaris heb ik de toekomst van de fabriek ook veiliggesteld voor als er iets met mij of ons gezin gebeurt. Dat de boel hier dan kan doordraaien en hoe het dan verder moet. Dan staat het in ieder geval op papier."

"Het is fijn als je ieder jaar, repeterend terugkomt en bekijkt wat je destijds hebt afgesproken. Die jaarlijkse check is voor mij eigenlijk het allerbelangrijkste"

Dus het gesprek dat je met Rudie had heeft je wel aangezet tot denken?

"Nou, op het moment dat je Rudie iets vraagt valt er eerst even een stilte. En dan komt er een antwoord. Over dat antwoord is dan al gedegen nagedacht. Rudie zegt nooit, dat gaan we niet doen want het is me niet blauw genoeg. Hij zegt eerst van nou, laten we eerst eens even kijken, als we de kleur net even iets aanpassen. In zijn plan vertelt hij duidelijk de huidige situatie, de alternatieven die er zijn. Hoe past het het beste bij mij persoonlijk. En dan is de keuze altijd nog aan mij. Hij stopt in ieder geval niet totdat het duidelijk is. Op dat moment dat het duidelijk is heb je natuurlijk altijd dat het misschien weer wat gaat vertroebelen vanaf het moment dat je iets afsluit. Dan is het dus fijn als je ieder jaar, repeterend terugkomt en bekijkt wat je destijds hebt afgesproken. Dit is ons streven, hoe ver zijn we op die weg daar naartoe en is het nodig om bij te sturen? Die jaarlijkse check is voor mij eigenlijk het allerbelangrijkste. Het blijven monitoren en op zaken terugkomen, niet in één keer provisie beuren en door naar de volgende. Maar "we zijn nu 12 maanden verder, wat moeten we doen?". Of als er bepaalde veranderingen plaatsvinden dat je dan meteen kunt handelen."

Je ervaarde pensioen van tevoren als iets best wel ingewikkelds, hoe kijk je daar nu tegenaan?

"Nou, het blijft gewoon lastige materie. Als je er niet dagelijks mee bezig bent is alles wat je erover leest best moeilijk. Dat valt echt tegen. Door het vertrouwen dat Rudie geeft middels het blijven monitoren, kan ik het zelf ook loslaten. En dan heb ik zoiets van, dan laat ik de expertise liggen bij degene die er verstand van heeft en het dagelijks bijhoudt. Als ik door de jaren heen wat meer op de hoogte was gehouden dan was ik bij mijn vorige ook niet weggegaan."

De tussentijdse communicatie is dus heel belangrijk. Het werd voor mij duidelijk door de alternatieven, dus door het huidige in kaart te brengen. Eigenlijk doet Rudie eerst het huiswerk, heeft de ander het goed of slecht gedaan? En dan bekijken wat de mogelijke alternatieven zijn. En mocht het zo zijn geweest dat het helemaal goed was, of dat het niets uitmaakte om wat te veranderen. Dan trekt Rudie ook zijn handen ervan af."

"Ik zou mensen echt adviseren om bij partijen zoals Vallura aan te kloppen, die houden het voor je in de gaten. Dan kan je zelf met dingen bezig zijn die jij goed kunt"

Hoe voelt het nu om een pensioenplan te hebben?

"Dat geeft rust, maar dat het gemonitord wordt geeft je echt het gevoel dat het in de gaten gehouden wordt. Dat je zelf eigenlijk door kan slapen, maar dat iemand anders je wakker maakt op het moment dat er iets moet gaan gebeuren. Wat ik net vertelde, je bent 25 jaar oud en je sluit iets af. Daar hadden dingen echt anders in gekund, maar dat is natuurlijk allemaal achteraf. Ik zou mensen echt adviseren om bij partijen zoals Vallura aan te kloppen, die houden het voor je in de gaten. Dan kan je zelf met dingen bezig zijn die jij goed kunt. Bij het afsluiten heb je een doel. Zoals je in je eigen zaak eigenlijk ook doet, als je ziet dat iets niet lekker loopt of dat een product niet goed verkocht wordt. Dan ga je bijsturen. Het houdt niet op bij het zetten van de handtekening onder je pensioen in een wereld die zo snel verandert, daar horen flexibele mensen bij die op tijd mee spelen en doen wat ze zeggen. Dat vertrouwen heb ik in ieder geval zeer zeker bij Vallura."

